

RIJEČ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu
historiju

Broj 45, godina XXIII
maj, 2018. [str. 131-132]

© Monos 2018

Sead Husić - Šest pjesama

Sead Husić

Tragovi

Snijeg je utišao glasove.
Još pekari raznose
tople hljebove ulicama.
I sada neko, možda, kroz
dućanska okna šuti
tragove
grada.

Sjećanje

Trebalo bi
ne zabrinuta nego mirna lica
naviknuti se na život koji se runi:

na vjetar,
na gradove,
na ljubav...

Trebalo bi
vidjevši stećak, pod snijegom,
zastati – slušajući tišinu i ljude
što zabrinutih lica žive,
misleći o djetinjstvu
koje živeći iščezava.

Papirni konji

U sobi leptiri slični papirnim konjima,
kojima je nena, nas unuke, pričom
stalno uspavljivala, a

U gradu mrmlja se kao onda kada je
vezirov slon, prošavši Travnikom, u čudu
ostavio lokalnu radoznalost!
O kapitalizmu i razdvojenosti govori se.
Miris lipe daje privid zadovoljstva.
Oko hazardne igre okupljaju se...

Poneko u kafanu svrati!

Sinopsis za Veneciju

Na trgu svetog Marka
u Veneciji
žene mašući svojim
muževima
odlaze
plutajući kanalima u
svoja porodična
iščekivanjem naseljena okna.

Andaluzijska

— *Nadiji Rebronji*

Omotaš se oko prstiju i vjetra dok
oslušuješ kako auto, u sjeni San Nicolasa,
zalazi kao sunce – andaluzijsko – što se
na tvojim naočalama ogledalo više puta.

Eno,
dok sunce je, dok vjetar je,
dok čežnja je...
Dok si ti – plešući –

osvajala prostor,
umotan andaluzijskim
vjetrom

pejzaž je, još uvijek,
mirisao tvojim pjesmama,
sličan zalascima
koji su bivali
na tvojim
naočalama.

Čitajući Biseru Alikadić

Šta obične žene atenske u sobama
muškim rade? Kad se smiju, to je
blagdan!
Jedna će u odajama muškim prepoznati
čežnju
žensku. Ti muški, razliju se i skupe, slično
mjesecu helenskom koji u sobama,
ženskim,
uvirujući izviruje iz svilenkastih grudi
koje,
kad sve poslove te obične žene atenske
urade,
u zaborav tonu – noćima.

U odajama muškim, ratnim,
neke će godine jedan spustiti svoj štit,
svoj oklop, svoj mač.
Naslonjen o prozor, kroz čije okno noć
ranije mjesec helenski
otkrivao je svijet ženski,
čežnut će jutrima za običnim ženama
atenskim...

Te obične žene atenske kad sve poslove
zaborave,
djecu u odajama sprema, bez oklopa i
štita ostanu
u svom osmijehu za sobom će da čeznu...